

EL SENYOR BASTIDA I FONAMENTS

HISTÒRIA NÚMERO 1

7

No sé si ho sabeu, però hi ha cases que parlen.

De les cases que parlen, igual que passa amb les persones, n'hi ha que xerren pels descosits a totes hores del dia o de la nit, de l'estiu o de l'hivern, i n'hi ha, en canvi, que només deixen anar quatre sospirs.

De les cases que xerren pels descosits, n'hi ha que expliquen històries màgiques plenes de fantasia, i n'hi ha que només parlen de coses tristes, de coses de por, de coses avorrides o de coses que no tenen ni cap ni peus.

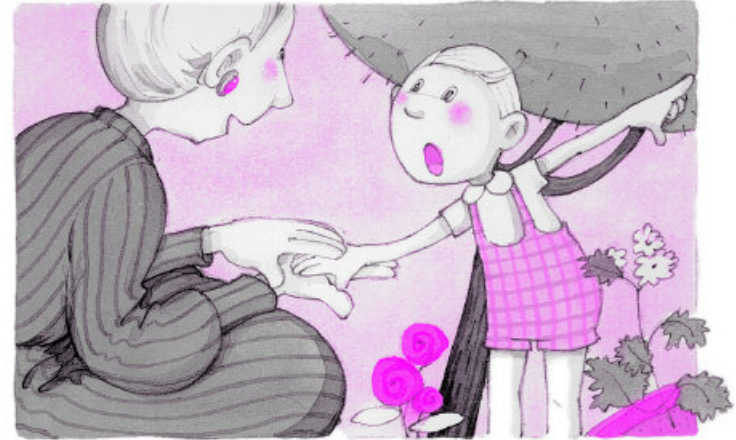
De les cases que expliquen històries màgiques, n'hi ha que ho fan agafant cada peça de la casa per separat i així surten històries del rebedor, històries del menjador o històries de la cuina, i n'hi ha unes altres que, per separat, no en saben, i t'expliquen històries de tot l'edifici en general.

De les cases que t'expliquen històries de cada peça per separat, el senyor Bastida i Fonaments en va fer un llibre que es diu *Contes d'estar per casa*.

Però, abans d'escriure'l, van passar unes quantes coses.

El senyor Bastida i Fonaments era un bon home a qui, des de petit, li havien dit que les cases parlaven.

–Oi que els ocells parlen? –li deien–. Quan canten, es diuen coses. Els gats també parlen quan miolen. O, si no, fixa't com els miols són diferents segons si són els gatets que criden la mare, la mare que crida els gatets o un gat que crida una gata perquè la vol festejar. També parlen els gossos, els elefants, les papallones i els pins.



–Els pins, també? –preguntava el senyor Bastida i Fonaments, quan encara no aixecava un pam de terra.

–Sí, els pins també –li contestaven–. I la farigola, els geranis i els rosers de tots colors. I les cases.

–Les cases parlen? –demanava el senyor Bastida i Fonaments amb els ulls oberts de bat a bat.

–Que no has sentit mai, al cor de la nit, com murmuren les parets? Que no les has sentit queixant-se de la pluja al bell mig d'una tempesta? Que no has sentit com canten en un dia de vent?

Que no les has sentit quan es lamenten que ja són velles?

Però el senyor Bastida i Fonaments no se'n creia ni mitja paraula. Més que res perquè, arran d'aquestes converses, es va passar molts anys de la seva vida parant l'orella a totes hores per tot casa seva, i mai no va sentir que aquelles quatre parets li diguessin res. Ni una petita confidència. Ni un trist lament. Ni un retret. Ni una paraula d'ànim. Ni una exclamació d'alegria. Res de res.

Sentia sorolls, això sí. Sentia el vent com es despenjava pel forat de la xemeneia, els escarabats de les golfes, els mobles que cruixien quan la fusta es clivellava, l'aigua quan baixava per les canonades. Sentia la pluja contra el batent de les finestres. Sentia els veïns si s'escriassaven. Sentia el plor d'un infant a través de les parets, massa primes, de la casa del costat.

Però històries, el que se'n diu històries amb un començament i un final i coses interessants pel mig, cap ni una.

Fins que un dia es va trobar amb un mestre d'escoltar cases.

De mestres d'escoltar cases, al món, només n'hi ha set o vuit. Costa molt parlar amb ells, perquè sempre són en una casa o altra, escoltant. I, com que el món és tan gran, buscar set o vuit persones i trobar-les és molt difícil. I, si tens la sort de trobar-ne un, quan t'hi acostes, et diu «sssssstttttt», que vol dir que has de callar per no destorbar-lo de la seva feina. Sempre et diuen «sssssstttttt», quan estan treballant. I tu has de callar, perquè, si no, s'enfaden molt.



Però el senyor Bastida i Fonaments en va trobar un que estava de vacances. Tot plegat va ser molt curt, però molt interessant. I va marcar per sempre més la seva vida. Veureu.



Era pels volts del Nadal d'un any especialment fred i rigorós. El nostre home, a qui no agradava gaire celebrar les festes nadalenques perquè ja no li quedava ningú de família, va agafar un tren i se'n va anar a un llogarret perdut del mig d'Escandinàvia, que és al nord d'Europa, i on normalment ja hi fa molt fred, encara que no sigui el desembre.